

de nødvendige kvalifikationer, kan søge den uddannelse, på samme måde som man kan gøre det andre steder i systemet. Så efterspørgslen bestemmes som en kombination af dem, der ønsker at søge, og så den indstilling, der er hos aftagerne, som i virkeligheden er et bredere felt.

Jeg er sikker på, at vi – hvad alt tyder på – vil komme godt fra start med en uddannelse, og jeg er enig med sundhedsministeren i, vi skal sørge for at holde udvalgene orienteret undervejs.

(Kort bemærkning).

Jan Kjøpke Christensen (FP):

Det var angående det med, om der skulle være ét uddannelsessted eller flere. Ministeren sagde, at hvis der kom nok studerende, skulle der være to. Forstod jeg ministeren rigtigt, at hvis der bare var 24 studerende, var der basis for to uddannelsessteder i dette land?

Hvis det er tilfældet, må jeg nok sige, at efter Fremskridtspartiets opfattelse burde man revidere sin opfattelse én gang til med hensyn til antallet af uddannelsessteder. Jeg tror nok – hånden på hjertet – at vi alle sammen godt inderst inde ved, at der reelt kun er basis for ét uddannelsessted, og som vi jo også ved, og som jeg var inde på tidligere, har vi også et fælles nordisk uddannelsessted.

Formanden:

Hr. Rahbæk Møller som ordfører for forespørgerne.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Først lige et par kommentarer til selve forhandlingsforløbet, hvor sundhedsministeren vil have det til at være sådan, at vi fra SF's side har fortolket forhandlingen sådan, at der skal opnås konsensus.

Nej, vi har ikke påberåbt os, at vi skulle have vetoret. Men forhandling betyder, at regeringen indkalder partierne, fremlægger sin plan og hører, om der er flertal for den. Så kan man forsøge at få alle med. Det kan ikke altid lade sig gøre. Det har regeringen ikke gjort.

Til fru Vibeke Peschardt, der var inde på samme spørgsmål, skal jeg sige, at regeringen ikke har undladt at orientere. Det blev den heller ikke beskyldt for. Men regeringen lovede at forhandle, og det er det, den ikke har gjort.

Så skal jeg i øvrigt konkludere debatten således, at lægerne har flertal her i salen. Det må vi konstatere. Der er kun to partier, der synes, at denne uddannelse ikke skal være lægedomine-

ret. Der er en forskel. Regeringen afviser i praksis internationale erfaringer, i hvert fald i opbygningen. Jeg hørte godt, at undervisningsministeren sagde, at der skal være censorer og regulatorer, og det er da godt nok, men der er ikke talt noget om, at man indkalder ekspertise til selve opbygningen. Det er de lokale cirkusheste, der skal trække det i et land, hvor erfaringerne er små.

De borgerlige siger, at de vil inddrage international erfaring, men i praksis gør de det jo ikke, for det vil genere den magt, som de ikke ønsker generet. Det er så det. Det må vi konstatere. Vi kan ikke trække vores dagsorden, for der er nogle, der skal markere, at det ikke er lægerne, der skal styre alt. Men der er flertal for, at de skal. Det må vi konstatere.

Så vil jeg endelig kommentere antallet af uddannelsessteder. Jeg hører selvfølgelig til dem, der mener, det skal være efterspørgslen, der styrer det. Dér er jeg enig med undervisningsministeren. Men til gengæld mener jeg, det er helt usagligt at starte to steder. Ingen ved, hvor stor interessen er. Det tager tid at opbygge faglige miljøer. Det er udelukkende på grund af det traditionelle, at der har været lobbyisme fra Københavns side, og så kommer der modlobbyisme fra Århus' side. Sådan er det jo. Der er ingen grund til at bøje sig for det.

Så vi skulle blive enige om at placere den ét sted, og så vil jeg da godt sige, at hvis vi nu er dristige og lige så dygtige som tyskerne, så skulle det selvfølgelig være RUC, hvor der ingen læger er. Det ville være det logiske. Ikke fordi der ikke skal være en læge – man kan jo indkalde en – men fordi det ikke skal styres af læger.

Så avancerede er vi ikke her i landet. Det har vi konstateret. Men så vil jeg da foreslå Odense som et rimeligt kompromis, også fordi Odense trods alt har det mindste af de lægevidenskabelige fakulteter, og det vil sige, at risikoen for lægedominans er mindre i Odense end de to andre steder. Hvis vi kunne blive enige om at begrænse det til ét sted i landet og så lade det være Odense, så ville jeg fra SF's side kunne støtte dette.

Hermed sluttede forhandlingen.